

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

ABW 1994/224

UITSPRAAK

In het geding tussen:

X te Schoonhoven, appellant,

en

De Bestuurscommissie Beroepszaken van de prov. Zuid-Holland, gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij beschikking van 9 dec. 1992 heeft het college van B en W van Schoonhoven (het college) appellant in kennis gesteld van een beslissing op grond van de RWW, met betrekking tot de naleving van de ingevolge art. 9 van deze regeling gestelde voorwaarden.

Vervolgens heeft het college bij zijn beslissing van 11 febr. 1993 het bezwaar van appellant ongegrond verklaard.

Bij besluit van 1 maart 1994 heeft gedaagde het beroep van appellant tegen genoemde beslissing d.d. 11 febr. 1993 van het college ongegrond verklaard.

II. MOTIVERING

Aan de gedingstukken ontleent de raad de volgende feiten en omstandigheden. Appellant, geboren op 21 april 1965, is alleenstaand. Hij ontvangt sinds aug. 1988 een uitkering ingevolge de RWW. Hij voldeed echter regelmatig niet aan de aan de bijstand verbonden verplichtingen, zoals ontplooiing van sollicitatie-activiteiten, tijdige inlevering van inkomstenformulieren en nakoming van afspraken. De reden hiervan zou zijn gelegen in zijn ziekte. Om duidelijkheid te verkrijgen in zijn medische situatie werd hij in de periode aug. 1990 t/m nov. 1991 diverse malen door de GGD Midden-Holland gekeurd, waarbij hij nu eens arbeidsongeschikt dan weer arbeidsgeschikt werd bevonden.

Op 18 mei 1992 heeft er wederom een keuring plaatsgevonden. Naar aanleiding daarvan heeft de GGD Midden-Holland bij brief van 14 sept. 1992 het volgende advies uitgebracht: "Op medische gronden kunnen door ons geen objectieveerbare aanwijzingen worden aangetoond, dat betrokkene niet in staat zou zijn arbeid te verrichten of afspraken na te komen. Dit mede gezien het feit, dat hij hiervoor ondanks herhaald aandringen onzerzijds geen behandeling heeft gezocht."

Teneinde dit advies met hem te bespreken, heeft de afdeling Sociale Zaken hem tot viermaal toe voor een gesprek opgeroepen. Hij reageerde niet of niet tijdig. Daarom heeft het college in okt. 1992 besloten zijn uitkering over de maand nov. 1992 met 10% te verlagen.

Bij beschikking van 9 dec. 1992 heeft het college aan appellant voor zover hier van belang, het volgende medegedeeld:

"Uitgaande van het advies d.d. 14 sept. 1992 opgemaakt door de Gemeenschappelijke Gezondheidsdienst Midden-Holland te Gouda wordt u volledig in staat geacht om arbeid in

loondienst te aanvaarden. Gelet op het genoemde advies wordt van u verwacht, dat u zich volledig dient te houden aan de voorwaarden, welke verbonden zijn aan behouden van het recht op uitkering, inhoudende het tijdig indienen van het inkomstenformulier, het regelmatig solliciteren naar een werkring, het voldoen aan uitnodigingen om te verschijnen op de afdeling Sociale Zaken enz."

Gedaagde deelt het standpunt van het college en heeft haar besluit doen steunen op de volgende overwegingen:

"Ingevolge art. 9 eerste lid RWW, worden aan de bijstand voorwaarden verbonden, welke strekken tot inschakeling in de arbeid. Krachtens art. 9 tweede lid RWW, verlenen burgemeester en wethouders de werkloze werknemer tijdelijk ontheffing van één of meer voorwaarden, genoemd in het eerste lid, voor de duur dat naleving daarvan om redenen van medische, sociale of andere aard niet kan worden gevegd.

Uit de stukken en het verhandelde in de Kamer blijkt onder meer, dat de heer X verscheidene malen door de GGD medisch is onderzocht. Volgens het laatste onderzoek is hij volledig tot werken en het nakomen van afspraken in staat. De afdeling Sociale Zaken van de gem. Schoonhoven heeft hem herhaaldelijk uitgenodigd zijn (vermeende) arbeidsongeschiktheid te komen bespreken, doch met hem ter zake gemaakte afspraken kwam hij dikwijls niet of niet tijdig na. Van de mogelijkheid zijn bezwaarschrift mondeling toe te lichten, heeft hij geen gebruik gemaakt.

De Kamer stelt zich op het standpunt, dat noch op basis van de stukken noch uit de ter zitting overgelegde medische verklaringen is gebleken, dat het advies van de GGD onzorgvuldig tot stand is gekomen of op onjuiste grondslag berust. De afdeling Sociale Zaken heeft daarom op goede gronden de heer X arbeidsgeschikt geacht. Gelet hierop acht de Kamer geen redenen aanwezig, welke zich verzetten tegen inschakeling in de arbeid van de heer X. Evenmin is haar gebleken, dat dit om redenen van sociale of andere aard niet van hem kan worden gevegd."

Appellant kan zich hiermede niet verenigen en voert daartoe onder meer aan dat de door de GGD Midden-Holland in de periode aug. 1990 en nov. 1991 gedane medische keuringen onzorgvuldig zijn geweest. Hij is in die periode vier maal gekeurd. Hij zou tweemaal zijn afgekeurd en tweemaal goedgekeurd. In dit verband zijn door hem verklaringen van behandelend artsen en specialisten overgelegd waaruit naar voren komt dat naast lichamelijke klachten, ook sprake zou zijn van psychische klachten.

Zoals de raad reeds eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 12 dec. 1994, ABW 1994/84 eist het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudende dat een besluit met de nodige zorgvuldigheid dient te worden voorbereid en tot stand gebracht, van het bestuursorgaan dat met besluitvorming is belast in de eerste plaats, dat een zorgvuldig onderzoek wordt ingesteld naar de feiten en omstandigheden die voor het nemen van een beslissing de grondslag vormen. Indien, zoals in het onderhavige geval, voor het vaststellen van die feiten mede gebruik moet worden gemaakt van deskundigheid waarover het bestuursorgaan niet zelf beschikt, kan gebruik worden gemaakt van advisering door daartoe door het bestuursorgaan in te schakelen deskundige adviseurs. Het ligt dan op de weg van het bestuursorgaan dat van zodanige adviezen gebruik maakt, zich er van te vergewissen dat die adviezen voldoen aan de eisen die uit een oogpunt van zorgvuldigheid aan de besluitvorming zelf moeten worden gesteld. Om die reden kan van een deugdelijke advisering die het bestuursorgaan de mogelijkheid biedt daarop af te gaan slechts sprake zijn, indien uit die adviezen ten minste

blijkt op basis van welke gegevens deze zijn tot stand gebracht en welke procedure bij het tot stand brengen van die adviezen is gevolgd.

Naar het oordeel van de raad zijn de door de GGD Midden-Holland uitgebrachte adviezen d.d. 25 sept. 1990, 11 juli 1991, 3 dec. 1991 en 14 sept. 1992 zodanig kort geformuleerd dat onduidelijk is op welke wijze genoemde dienst tot deze adviezen is gekomen. Zo is niet aangegeven welke klachten van appellant zijn onderzocht en is niet gesteld tot welke beperkingen deze klachten hebben geleid. Evenmin blijkt uit deze adviezen dat informatie is ingewonnen bij de behandelende sector. Gezien het vorenstaande heeft gedaagde zich er niet van kunnen vergewissen dat de door de GGD Midden-Holland verrichte onderzoeken op een zorgvuldige wijze hebben plaatsgevonden. Evenmin heeft gedaagde in het bij haar ingediende beroepschrift, waarin gewag werd gemaakt van het oordeel van een psychiater verbonden aan het VU-ziekenhuis te Amsterdam dat appellant invaliderend ziek is, en de ter zitting bij gedaagde overgelegde schriftelijke verklaringen, aanleiding gezien, een onderzoek in te stellen.

Naar het oordeel van de raad lag het onder deze omstandigheden op de weg van gedaagde het advies van een medisch/psychiatrisch deskundige in te winnen, alvorens een beslissing op het beroep te nemen.

Hieraan vermag niet af te doen, zoals ter terechtzitting namens gedaagde is opgemerkt, dat het gebruikelijk is dat de GGD Midden-Holland ter zake van door het college in het kader van de uitvoering van de ABW uit te brengen adviezen, slechts de conclusies van het medisch onderzoek vermeldt. Het bestuursorgaan, belast met de beslissing op ingediende beroepen, dient immers zelf te kunnen beoordelen op grond van welke gegevens en op welke wijze een medisch adviseur tot zijn conclusie is gekomen. Aangezien gedaagde heeft nagelaten een nader advies, zoals hiervoor bedoeld, in te winnen, is het bestreden besluit naar het oordeel van de raad voorbereid en genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en kan het om die reden niet in stand kan blijven.

Gelet op het vorenstaande acht de raad termen aanwezig om gedaagde op de voet van art. 8:75 Awb te veroordelen in de aan de zijde van appellant gevallen kosten welke zijn begroot op f 1420 als kosten van in beroep verleende rechtshulp. Voorts dient, gelet op het bepaalde in art. 8:74 Awb, aan appellant het door hem gestorte griffierecht te worden vergoed. Mitsdien moet worden beslist als volgt.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep;

recht doende:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit van gedaagde van 1 maart 1994;

draagt gedaagde op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het in deze uitspraak van de raad overwogene;

veroordeelt gedaagde in de kosten van het geding aan de zijde van appellant gevallen ten bedrage van f 1420, te betalen door de prov. Zuid-Holland aan de griffier van de raad;

bepaalt dat de prov. Zuid-Holland aan appellant het gestorte griffierecht van *f* 50 vergoedt.

7 februari 1995